

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200748
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200748.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov 1/ Z., bytom T., 2/ W., bytom T., 3/ Z., bytom X., všetkým zastúpených JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom, so sídlom Klincová 35, Bratislava, proti žalovanému Krajskému stavebnému úradu v Bratislave, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti 1/ J., bytom Y., 2/ J., bytom Y., 3/ R., bytom F., 4/ G. bytom F., 5/ R., bytom F., 6/ Y., bytom F., 7/ Z., bytom T., 8/ J., bytom H., 9/ U., bytom H. a 10/ Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, so sídlom Primaciálne nám. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. A-2011/0723-DLD z 22. marca 2011, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 07. decembra 2011 č. k. 2S/60/11-77, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 07. decembra 2011 č. k. 2S/60/11-77 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. A-2011/0723-DLD zo dňa 22. marca 2011, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán rozhodujúc o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Mestskej časti Bratislava - Lamač ako príslušný stavebný úrad rozhodnutím č. L 2010-09/323/UR/5/Šo zo dňa 12. júla 2010 rozhodla o umiestnení stavby „Rodinný dom - Hodonínska ulica“ (ďalej aj „RD“), na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X a XXX, k. ú. S. s tým, že súčasťou stavby sú tiež vnútroareálové pripojky inžinierskych sietí pre navrhovateľov J. a J..

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k námietkam žalobcov ohľadom podkladov rozhodnutia uviedol, že v predmetnom území sa záväzná regulácia prostredníctvom indexov neuplatňuje, nakoľko ide o stabilizované územie. Zo záväzných stanovísk hlavného mesta zo dňa 13. mája 2009, ako aj zo dňa 11. júna 2009 vyplýva, že tento orgán pri vydávaní posudzoval obe navrhované stavby RD v ich vzájomnej súvislosti, čo okrem iného vyplýva aj zo stanoviska Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (ďalej aj „Hlavné mesto“) zo dňa 05. decembra 2011. Výpočet indexov zo strany žalobcov a ich

argumentácia o ich prekročení je v danom prípade nepodstatná, keďže pre dané územie nie je určená záväzná regulácia v podobe indexov. Je nesporné, že záujmové parcely, na ktorých sa umiestnili RD Z. a X. definuje Územný plán hlavného mesta ako súčasť územia určeného pre funkciu malopodlažná zástavba obytného územia, číslo funkcie 102. Je to územie slúžiace pre bývanie v rodinných domoch a malopodlažných bytových domoch. Prevládajúcim funkčným využitím je bývanie V rodinných typoch objektov. Parcely sú súčasťou územia definovaného ako stabilizované územie vo vonkajšom meste. V rámci stabilizovaného územia sa ponecháva súčasné funkčné využitie, predpokladaná miera stavebných zásahov je prevažne do 15 % celkovej podlažnej plochy existujúcej zástavby v území. Merítkom a limitom pre novú výstavbu v stabilizovanom území je najmä charakteristický obraz a proporcie konkrétneho územia, ktoré je potrebné akceptovať, chrániť a rozvíjať. Prvoradým je zvýšenie kvality prostredia. Nielen kvality zástavby ale aj prevádzkovej kvality. Z obsahu spisu vyplýva, že pri posudzovaní navrhovaného umiestnenia stavieb na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X. a XXX ako aj pri posúdení bez stavebného povolenia zrealizovanej zmeny dokončenej stavby žalobcov (záväzné stanovisko zo dňa 19. októbra 2010) hlavné mesto vychádzalo z charakteru zástavby v širšom záujmovom území. Podľa Hlavného mesta predmetné stavby charakter a proporcie dochovanej štruktúry nenarúšajú a vhodne sa začleňujú do územia existujúcej zástavby rodinných domov. Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava je podľa § 140a ods. 1 písm. a/ v spojení s § 140a ods. 2 a § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) dotknutým orgánom vydávajúcim záväzné stanoviská na účely konaní podľa stavebného zákona, pričom je dotknutým orgánom posudzujúcim stavbu z urbanistického a architektonického hľadiska posudzujúcim jej súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou, pričom zároveň ide o orgán územného plánovania, ktorý obstarával a schválil územný plán hlavného mesta, rok 2007 v znení zmien a doplnkov, ktorý je od 01. septembra 2007 účinnou územnoplánovacou dokumentáciou na území Hlavného mesta. V rámci stabilizovaného územia sa v zásade jedná o nadstavby, dostavby a prístavby, avšak ani novostavby v tomto území nie sú vylúčené. Určite je možné polemizovať o správnosti a nedostatočnom odôvodňovaní záväzných stanovísk hlavného mesta k investičným zámerom vo všeobecnosti a správne orgány konajúce v územnom, alebo stavebnom konaní, by mali k týmto stanoviskám pristupovať tak, že ak by boli neodôvodnené, resp. arbitrárne, vnútorne rozporné alebo nekonzistentné, mali by hlavné mesto žiadať o doplnenie stanoviska, resp. jeho prehodnotenie. Žalobcovia s poukazom na iné záväzné stanovisko hlavného mesta vydané dňa 07. októbra 2011 pod č. MAGS ORM 48650/11/303982, napádali rozpornosť vydávaných stanovísk hlavným mestom, ktoré popiera a prehliada svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť. Po oboznámení sa s predmetným stanoviskom však krajský súd nezdieľal názor žalobcov, keďže v prezentovanom prípade ide jednak o iné katastrálne územie - Nové mesto a malo ísť o novostavbu viacgeneračného rodinného domu v radovej zástavbe prízemných RD s podkrovím. Novostavba objektu mala mať tri nadzemné podlažia a teda celkom správne hlavné mesto nesúhlasilo s takto umiestnenou stavbou. V súdom prejednávacom prípade však ide o iné okolnosti, pričom nie je možné ponechať bez povšimnutia, v súvislosti s tvrdením žalobcov o neúmernom zaťažení pozemku, skutočnosť, že v prípadoch umiestnených rodinných domoch X. a Z. je index zastavaných plôch 0,32, resp. 0,34 a pri pozemku žalobcovia bez povolenia realizovali zmenu dokončenej stavby samostatne stojaceho RD pozostávajúcu z prístavby a čiastočnej nadstavby. Samotní žalobcovia teda neúmerne zaťažili svoj pozemok, ako aj zahusťili zástavbu v dotknutom území. Aj podľa názoru krajského súdu je však hustota zástavby v danom území už tak veľká, že bude negatívne vplyvať na kvalitu bývania všetkých zúčastnených. K územnému plánu hlavného mesta treba ešte dodať, že správne orgány by si mali ujasniť a neskôr aj ustrážiť mieru stavebných zásahov, ktorá by mala byť prevažne do 15 % celkovej podlažnej plochy existujúcej zástavby v území, pričom sporným zostáva, či sa vychádza z existujúcej zástavby v území v dobe schválenia územného plánu, alebo sa vychádza z existujúcej zástavby v čase vydávania záväzného stanoviska, resp. prebiehajúceho územného konania. V takom prípade tu však reálne existuje riziko, že územie sa postupne zastavajú úplne, t. j. hustota zástavby bude takmer 100 %, čo by bol absolútne neprijateľný stav. K stanoviskám Obvodného pozemkového úradu v Bratislave ako aj ďalších dotknutých orgánov a organizácií treba uviesť, že stanovisko obvodného pozemkového úradu bolo vydané pre manželov Z., na výmeru nimi navrhovanej stavby a z ostatných stanovísk vyplýva, na aký účel a pre aké konanie boli vydané. Samotná skutočnosť, či predmetné stanoviská boli vydané priamo stavebníkom alebo inému subjektu, sa nijako nemôže týkať práv alebo oprávnených záujmov žalobcov. Krajský súd v

zhode so žalovaným uviedol, že nie účastníci konania, ktorí sú zaradení do konania z dôvodu, aby obhajovali svoje práva a oprávnené záujmy súkromno-právneho charakteru, ale dotknuté orgány majú za úlohu chrániť verejné záujmy v jednotlivých oblastiach. Vyššie uvedené sa týka aj námietok žalobcov k územnému plánu obce.

K ďalším namietaným vadám konania - k podmienkam začatia a vedenia územného konania krajský súd považoval za potrebné uviesť, že navrhovatelia podali návrh na vydanie územného rozhodnutia v zastúpení združením podnikateľov - Z. - IPB, v mene ktorého vystupujú podľa živnostenského oprávnenia, pričom Z. - IPB podniká aj ohľadne predmetu činnosti „inžinierska činnosť“. Aj keby táto námietka mala právnu relevanciu. Taktiež sa nijako nedotkla ich práv a oprávnených záujmov, t. j. nijako by neboli ani vadným postupom ukrátení na svojich právach a oprávnených záujmoch.

K nečinnosti stavebného úradu krajský súd uviedol, že skutočne došlo k prekročeniu zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia, t. j. síce došlo k porušeniu zákona, no nejde o také porušenie, ktoré by malo za následok nezákonnosť meritórneho rozhodnutia. Vo všeobecnosti treba uviesť, že takmer žiadne správne konanie vedené podľa stavebného zákona nie je možné objektívne ukončiť v lehote 30, resp. 60 dní. V danom prípade, bol navyše postup stavebného úradu po podaní návrhu správny, keď tento vyzval navrhovateľov na jeho doplnenie v stanovenej lehote po tom, čo ustálil, že nie je kompletný. Výzva na doplnenie návrhu s následným prerušením konania je zákonným postupom stavebného úradu, pričom relevantným je, že v čase vydania oznámenia o začatí územného konania bol podaný návrh doplnený v takom rozsahu, že poskytoval dostatočný podklad pre rozhodnutie.

Ohľadne namietaných procesných väd dôkazov - námietka týkajúca sa zápisnice z ústneho pojednávania, sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s názorom žalovaného, že nie každé porušenie zákona musí mať nevyhnutne za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia a je vecou správnej úvahy konajúceho správneho orgánu, ako vadu konania posúdi a ako ju vyhodnotí, či táto vada konania mohla mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia. Žalovaný sám uviedol, že zápisnica z ústneho pojednávania síce v plnom rozsahu nespĺňa požiadavky podľa zákona, no toto pochybenie nevzhladol ako dôvod na zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Vychádzal pritom z toho, že územné konanie je špecifické tým, že jeho závery a skutkové zistenia sú obsahom dôvodovej časti vydaného rozhodnutia a z hľadiska záverov ústneho pojednávania je najdôležitejšie to, či niektorí z účastníkov konania podal námietky. Táto skutočnosť z obsahu zápisnice nepochybne vyplýva.

K namietanej zásade aktívnej súčinnosti účastníkov konania, ktorá mala byť postupom správnych orgánov porušená, krajský súd uviedol, že ustanovenie § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), podľa ktorého je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, nie je možné v konaniach podľa stavebného zákona uplatňovať bezvýhradne, nakoľko tieto konania sú ovládané koncentračnou zásadou, podľa ktorej musia účastníci konania svoje pripomienky a námietky k predmetu konania a jeho podkladu uplatniť najneskôr pri miestnom zisťovaní a ústnom konaní, resp. v lehote určenej stavebným úradom. Na neskôr uplatnené námietky a pripomienky sa zo zákona neprihliada. Uplatnenie tejto zásady predpokladá ustanovenie § 21 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 61 stavebného zákona. Uplatnenie postupu podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku by malo svoje opodstatnenie vtedy, ak by sa po uplynutí lehoty na podanie námietok spis doplnil o ďalšie náležitosti, čo sa však v danom prípade nestalo, pričom samotný žalobca Z. využil možnosť nahliadnuť do spisu a boli mu aj vyhotovené fotokópie. Je zrejmé, že spis, ktorý slúžil ako podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia, bol svojím obsahom v stave, v akom bol v čase plynutia lehoty účastníkom konania na uplatnenie námietok.

Podľa názoru krajského súdu teda žalobcovia neboli ukrátení na svojich právach a nie je dôvodné ich tvrdenie, že sa nemohli pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k veci a k správnosti a zákonnosti listín, na základe ktorých správny orgán konal. Uplatnenie zásady koncentrácie bolo zákonnou povinnosťou stavebného úradu, keďže spôsob jeho konania presne vymedzuje Stavebný zákon ako osobitný právny predpis vo vzťahu k všeobecnému právnemu predpisu - správneho poriadku. Splnením svojej povinnosti uplatniť zásadu koncentrácie v osobitnom druhu správneho konania preto žalovaný, ani správny orgán prvého stupňa nemohol porušiť právo účastníkov konania. Použitie osobitného predpisu vymedzujúceho povinnosti správneho orgánu nie je porušením zákona.

Takto potom Krajský súd v Bratislave dospel k právnomu záveru totožnému so závermi žalovaného správneho orgánu a konštatoval, že preskúmaním žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom.

O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešným žalobcom súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia domnievajúc sa, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP).

Žalobcovia vo svojom odvolaní ku skutkovému stavu uviedli, že sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľností parc. č. XXX/X o výmere 261 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXX/X o výmere 120 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a stavby rodinný dom súp. č. XXXX, postavenom na parc. č. XXX/X, ktoré sú zapísané na LV č. XXXX vedenom Správou katastra pre Hlavé mesto Slovenskej republiky Bratislavu, okres Bratislava IV, obec BA-m.č. Lamač, katastrálne územie S.. V súvislosti s využitím susednej nehnuteľnosti parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX v katastrálnom území S. o výmere 697,00 m² bolo v minulosti vedené územné konanie o umiestnenie stavby „Rodinný dom - F. ul.“, vnútroareálové prípojky inžinierskych sietí (voda, kanalizácia, elektrina, plyn) a spevnené plochy na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX v katastrálnom území S. na základe návrhu stavebníkov J. a J., obaja bytom Y. v zastúpení I.P.B. partners, združenie podnikateľov. Napriek primárnej námietke žalobcov, že pre nedostatok subjektivity zástupcu stavebníkov nikdy nedošlo ku kvalifikovanému návrhu na začatie územného konania, Mestská časť Bratislava Lamač vo veci konala a rozhodnutím č. L 2010-09/323/UR/5/Šo zo dňa 12. júla 2010 v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A2011/0723-DLD zo dňa 22. marca 2011 rozhodla o umiestnení rodinného domu, ktorým má byť samostatne stojaci nepodpivničený dvojpodlažný objekt s údajne zastavanou plochou objektu 130,50 m².

Okrem tohto konania sa približne v zhodnom období rozhodovalo o umiestnení ďalšej stavby „Rodinný dom - F. ul. V U. na pozemku parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX a prípojok inžinierskych sietí na pozemku parc. č. XXX/X a XXX v katastrálnom území S.“, avšak v samostatnom konaní na základe návrhu stavebníkov p. R. s manželkou. V predmetnom konaní návrhu stavebný úrad taktiež vyhovel, a rozhodnutím č. 201009/282/UR/3/So zo dňa 21. mája 2010 v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-2011/0723-DLD zo dňa 22. marca 2011 umiestnil stavbu rodinného domu, ktorým má byť samostatne stojaci nepodpivničený dvojpodlažný objekt, zastrešený sedlovou strechou údajne o zastavanej ploche 130,50 m².

Vzniknutý stav považovali žalobcovia za svojvoľný a nevyhovujúci. V priebehu územného konania vykonali viacero úkonov namietajúcich zistený stav veci, ako aj možné následky umiestnenia dvoch rodinných domov vzhľadom na okolitú zástavbu, zo strany správnych orgánov narazili na nezáujem a neochotu zosúladiť skutkový stav s právnym. Vzhľadom na výmeru pozemku parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX v katastrálnom území S., ako aj skutočnosť, že na totožných pozemkoch sa približne v rovnakom období viedli dve samostatné územné konania o umiestnení stavby, žalobcovia namietali, že navrhované umiestnenie dvoch rodinných domov predstavuje zjavnú prekážku urbanisticko-architektonického charakteru prostredia a s prihliadnutím na existujúcu zastavanosť v území ohrozuje bezpečnosť a kvalitu bývania susedných domov.

Ďalej uviedli, že boli ukrátení na svojich právach a podľa č. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený orgánom verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Poukazujúc na ustanovenia §§ 247 a nasl. OSP nesúhlasili s názorom krajského súdu, podľa ktorého však žalobcovia s výnimkou preukázania rozporov navrhovanej stavby s verejným záujmom, nedostatočne konkretizovali, akým spôsobom navrhovaná stavba zasahuje do ich práv a oprávnených dôvodov a ako boli vydaným rozhodnutím ukrátení na svojich právach alebo oprávnených záujmoch. V podanej žalobe mali žalobcovia len všeobecne poukázať na neúmerné zaťaženie pozemku a s tým

súvisiacu stavebnú činnosť obchádzajúcu urbanistický a architektonický charakter prostredia, či požiadavky zachovania pohody a kvality bývania žalobcov.

Žalobcovia tvrdili, že nemajú vedomosť, na základe akých kritérií dospel súd prvého stupňa k danému záveru, keďže k tejto súvislosti nevzniesol v priebehu konania žiadnu výhradu (ani v ústnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia). Vo veci je zrejmé, že žalobcovia sú a rozhodne sa cítia byť dotknutí na svojich právach. Výlučne pre rozpory napadnutého rozhodnutia s verejnými záujmami by predsa neboli individuálne podstúpili časovo a finančne náročné úkony spojené so súdnym preskúmaním napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu v zmysle príslušnej právnej úpravy.

Z jednotlivých tvrdení žalobcov, ako aj z celého kontextu žaloby (najmä z podrobne rozpisanej problematiky celkovej hustoty výstavby) jednoznačne vyplynuli všetky súvisiace aspekty negatívnych dopadov plánovanej výstavby na bezpečnosť a kvalitu ich bývania. „Napriek tomu, že v podanej žalobe sa žalobcovia zamerali najmä na vyzdvihnutie hlavných markantov, pre ktoré nesúhlasia s umiestnením rodinného domu stavebníkov p. Z. s manž. podľa aktuálneho stavu, najmä prostredníctvom námietky hustoty zástavby daného pozemku sa snažili demonštrovať celkový dopad nesprávneho rozhodnutia správnych orgánov na okolitú zástavbu, vrátane rodinného domu žalobcov. Príkladne sa jedná o obmedzenie výhľadu z vrchných okien rodinného domu, umiestnenie parkovacích stojísk priamo pod okná rodinného domu žalobcov, zvýšený stupeň hluku vzhľadom na početnosť rodiny stavebníkov, dym prúdiaci do okien žalobcov, nedostatočne zabezpečená požiarňa ochrana a iné.

Tvrdili, že na podporu svojich tvrdení podľa § 247 ods. 1 OSP pravdivo opísali rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré sa cítia byť ukrátení na svojich právach. Nešlo pritom iba o všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobcovia poukázali na konkrétne skutočnosti z ktorých vyvodili jednotlivé porušenia zákona. Navyše z pripojených listinných dôkazov (rozhodnutí správnych orgánov), prostredníctvom ktorých si žalobcovia splnili svoju dôkaznú povinnosť, boli zrejmé ďalšie škodlivé účinky nevyhovujúceho stavu. Preto ohľadne zdôvodnenia poškodenia ich práv spojených s plnohodnotným užívaním nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie S. nemožno žalobcom namietané pochybenie vytknúť.

K rozsahu zastavanosti pozemku žalobcovia uviedli, že naďalej zotrvávajú na tvrdení, že za predpokladu plánovanej výstavby dvoch rodinných domov dôjde k neúmernému zahusteniu okolitej zástavby. Uvedenému svedčí dohoda predchádzajúcej vlastnícky predmetných nehnuteľností, ktorá žalobcov pri kúpe ich nehnuteľností uistila, že na susednom pozemku parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX katastrálnom území S. dôjde k výstavbe výlučne jedného rodinného domu.

Zo strany nových majiteľov bola táto dohoda prehliadaná a stavebníci predpokladane zavádzajúcim konaním docielili vydanie územných rozhodnutí, a to bez minimálneho posúdenia vplyvu na susednú stavbu žalobcov, najmä na bezpečnosť a pohodu ich bývania. Nakoľko kvalitu ich bývania neovplyvňujú len priestory rodinného domu, ktorý obývajú, ale aj širšie obytné bývanie, v ktorom je rodinný dom situovaný.

Vzhľadom na uvedené spochybnili správnosť záväzného stanoviska Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. MAGS ORM 41641/09-192893 zo dňa 11. júna 2009, a to z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia súladu s Územným plánom hlavného mesta SR Bratislava, rok 2007 v znení zmien a doplnkov, schválený uznesením MsZ č. 123/2007 zo dňa 31. mája 2007 s účinnosťou od 01. septembra 2007 (ďalej aj ako „Územný plán Bratislava“). Žalobcovia mali za to, že dotknutý orgán bol stavebníkmi p. Z. s manž. uvedený do omylu v otázke celkovej výmery nehnuteľností prislúchajúcich k navrhovanej stavbe, ako aj v otázke navrhovanej zastavanosti oboch rodinných domov stavebníkov p. Z. s manž. a p. X. s manž..

V predmetnom záväznom stanovisku určil dotknutý orgán index zastavanosti ako 0,34 a koeficient zelene 0,66, a teda súladný s Územným plánom Bratislava. Pri posudzovaní investičnej činnosti vychádzal z celkovej plochy pozemku (parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX katastrálne územie S.) o výmere 697 m² s tým, že časť pozemku o výmere 384 m² údajne pripadá k posudzovanému objektu stavebníkov p. Z. s manž.. Za zastavanú plochu vzal 130,50 m² a plochu zelene 253,5 m². V tomto smere však žalobcovia nemajú vedomosť, o ktorú časť pozemku o výmere 384 m² sa má jednať, nakoľko posudzované parcely 896/3, 896/4, 897 tvoria jeden celok pozemku a ďalej sa nečlenia.

Navyše opomenutie prislúchajúcich spevnených plôch o výmere súhrnne 37,18 m² na spevnených plochách (zámková dlažba a terasa), ako aj zvyšných údajov novostavby stavebníkov p. Kalného s manž. o výmere 289,52 m² na zastavanej ploche rodinného domu a na spevnených plochách (zámková

dlažba, terasa a betónové dlaždice), svedčí zjavnej účelovosti postupu oboch stavebníkov, nakoľko na zistenie zastavanej plochy pozemku sa započítava všetka plocha zastavaná nielen stavbou, ale aj odkvapovými chodníkmi, terasami na úrovni terénu, vonkajšími schodmi mimo pôdorysu stavby a inými plošnými stavbami.

Súčtom zastavaných plôch oboch rodinných domov, ako aj im náležiacim spevneným plochám, t. j. 457,20 m² k celkovej ploche parciel, t. j. 697 m² je zrejmý index zastavanosti opačný, a to 0,66 a koeficient zelene 0,34.

K takto podanému pochybeniu územného konania sa žalovaný nevyjadril vôbec, ev. len okrajovo. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sa obmedzil na skonštatovanie. Podľa ktorého malo byť predmetné záväzné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislava posudzované vo vzájomnej súvislosti so záväzným stanoviskom Hlavného mesta SR Bratislava č. MAGS ORM 38746/09/49284 zo dňa 13. mája 2009 vydané pre stavebníkov p. Kalného s manž..

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa javí, že krajský súd argumentáciu žalovaného prevzal a s vecou sa ďalej nezaoberal. Žalobcovia tvrdili, že nemajú vedomosť, z akého dôvodu sa krajský súd ani náznakom nevysporiadal s údajnou plochou prislúchajúcou k novostavbe p. Imrišeka s manž., ev. s rozsahom posudzovania zastavanosti v súvislosti s určením indexov zastavanosti a zelene, na ostatnom pojednávaní však postup dotknutého orgánu označil za netransparentný, nepreskúmateľný a jednostranne založený. Zároveň uznal, že hustota zástavby je v danom území už tak veľká, že nepochybne bude vplývať na kvalitu bývania všetkých zúčastnených.

K územnému plánu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy žalobcovia uvádzajú, že napriek tomu, že pre parc. č. XXX/X, XXX/X a XXX, k. ú. S. je v Územnom pláne Bratislava definované funkčné využitie malopodlažná zástavba obytného územia ako stabilizované obytné územie podľa funkcie č. 102, žalobcovia odmietajú závery žalovaného, že pre stabilizované územie neudáva Územný plán Bratislava žiadne záväzné regulatívy a usmernenia pri posudzovaní investičnej výstavby.

V rámci stabilizovaného územia ponecháva Územný plán Bratislava súčasné funkčné využitie a predpokladanú mieru stavebných zásahov prevažne do 15 % celkovej podlažnej plochy existujúcej zástavby v území. V zásade má ísť o nadstavby, dostavby a prístavby budov, využitie podkrovi, úpravy a dovybavenie vnútroblokových priestorov, výstavbu v prielukách a podobne.

Z hľadiska väzby novej zástavby k pôvodnej štruktúre vo vonkajšom meste Územný plán Bratislava stanovuje: „V dotváraní území je rovnako ako v predošlých prípadoch potrebné rešpektovať diferencovaný prístup podľa jednotlivých typov existujúcej zástavby a nie je možné ho generalizovať stanovením jednotnej regulácie intenzity využitia pre celú stabilizovanú funkčnú plochu. Lokalizácia novej zástavby v stabilizovanom území vonkajšieho mesta musí byť predmetom riešenia územnoplánovacích dokumentácií zóny.“

Stavebný úrad musí postupovať porovnaním návrhu investora s funkčným využitím územného plánu. Pokiaľ nový návrh nerešpektuje regulačné prvky, ktoré reprezentujú existujúcu zástavbu a vnáša do zástavby kontrast, resp. neúmerné zaťaženie pozemku, je nevyhnutné zabezpečiť spracovanie podrobnejšieho územnoplánovacieho podkladu pre dotknuté stabilizované územie, ktorý preukáže vhodnosť stavebného zámeru z jednotlivých hľadísk - funkčného využitia, kompozície, intenzity využitia, ako aj zhodnotenie jeho dopadov na funkčnosť nadväznej existujúcej zástavby.“

Na základe uvedeného je podľa žalobcov zrejmé, že aj keď Územný plán Bratislava neudáva konkrétne číselné regulatívy zastavanosti, zelene a podlažnosti, predpokladá individuálne posúdenie investičného zámeru, a pre prípad akýchkoľvek kontrastov zástavby (napr. neúmerného zaťaženia pozemku, keď na celkovej ploche pozemku 697 m² je navrhovaná zastavanosť 457,20 m²) vyžaduje spracovanie podrobnejšieho územnoplánovacieho podkladu.

Zo strany žalovaného bolo potvrdené, že v prejednávacom prípade nebola spracovaná žiadna územnoplánovacia dokumentácia, a že s výnimkou akéhosi neformálneho a výlučne „odhadového“ posúdenia žalovaným nebola realizovaná ani záväzným stanoviskom predpokladaná regulácia uplatňovaná verbálnym formulovaním jednotlivých požiadaviek. Z tohto pohľadu si žalobcovia dovoľujú vyjadriť presvedčenie, že neobstoí ani údajne preskúmaný skutočný stav veci, nakoľko žalovaný sa s predloženými dokladmi nevysporiadal, namietaný skutkový stav nepreskúmal, čím z neznámych dôvodov nadradil záujmy stavebníkov.

Ďalej s poukazom na správny poriadok uviedli, že správny poriadok ako základný procesnoprávny predpis upravujúci správne konanie a rozhodovanie v oblasti verejnej správy je vo všeobecnosti

postavený na základných zásadách správneho konania zadaných v úvodných ustanoveniach správneho poriadku.

Pre dôsledné naplnenie zásady aktívnej súčinnosti účastníkov konania predpokladá správny poriadok určitú mieru aktivity a záujmu účastníkov konania na priebehu a meritórnom usporiadaní prejednávanej veci, vo vzťahu k čomu ukladá správnomu orgánu povinnosť vytvoriť priaznivé predpoklady a podmienky k realizácii jednotlivých procesných práv účastníkov konania.

V prejednávanom prípade však došlo k vzniku stavu, kedy prvostupňový stavebný úrad rozhodol vo veci bez toho, aby podľa ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku dal žalobcom možnosť vyjadriť k podkladom rozhodnutia i k spôsobu jeho zistenia, a prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Toto právo bolo žalobcom odňaté, hoci postupujúc v zmysle platnej právnej úpravy bol konajúci stavebný úrad povinný umožniť im realizáciu tohto práva a dať im príležitosť k záverečnému vyjadreniu sa k rozsahu a zisteniam vykonaného dokazovania (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5SŽi/62/99).

Dané pochybenie sa žalovaný snažil na pojednávaní odôvodniť špeciálnou právnou úpravou ustanovenia § 36 ods. 1 stavebného zákona, a to zásadou koncentrácie územného konania. Podľa náhľadu žalovaného k realizácii daného práva môže dôjsť výlučne v lehote do začatia ústneho pojednávania, a v prípade že je od jeho konania upustené, v lehote nie kratšej ako 7 pracovných dní. Žalovaný pravdepodobne opomína skutočnosť, že z podaných námietok a pripomienok môže potenciálne vyplývať potreba ďalšieho dokazovania, t. j. doplnenia územného spisu o ďalšie podklady, odborné vyjadrenia, stanoviská atď..

Ak by teda účastníci konania po oznámení začatia územného konania nahliadli do územného spisu, a na základe daného skutkového stavu veci podali prípadné námietky a pripomienky, pre prípad následného doplnenia obsahu spisu, by sa obídením § 33 ods. 2 správneho poriadku fakticky odňala ďalším účastníkom územného konania zákonná možnosť vyjadriť sa k všetkým podkladom rozhodnutia a spôsobu ich získania.

Nevedomosť účastníkov konania o zmene skutkového stavu zákonite znemožňuje správnomu orgánu náležite a presvedčivým spôsobom vyargumentovať všetky rozhodné skutočnosti tvoriace podklad správneho rozhodnutia, v dôsledku čoho správne konanie a v konečnom dôsledku aj samotné rozhodnutie nespĺňa účel tak, aby posilňovalo dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia boli presvedčivé a viedli občanov a organizácie k dobrovoľnému plneniu ich povinností.

Na základe uvedeného mali žalobcovia za to, že ani zásada koncentrácie územného konania nezbavuje stavebný úrad povinnosti postupovať v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku a pred vydaním meritórneho rozhodnutia vo veci samej, umožniť účastníkom konania vyjadriť k jeho podkladu, k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

V rozpore s tvrdením žalovaného podaným na pojednávaní, stanovisko žalobcov potvrdil aj žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 19. mája 2011, keď uviedol: „Uplatnenie postupu podľa ust. 33 ods. 2 správneho poriadku by malo svoje opodstatnenie vtedy, ak by sa po uplynutí lehoty na podanie námietok spis doplnil o ďalšie náležitosti, čo sa však nestalo.“

V prejednávanom prípade však z príčin, ktoré je možné len predpokladať, dôslednú realizáciu tohto práva, žalovaný, ani prvostupňový stavebný úrad nezabezpečil. Žalovaný podľa žalobcov predpokladane prehliadol zásadu právnej istoty pri používaní relevantných ustanovení a ich výklade, keďže použitie zákonného ustanovenia v konkrétnom prípade nie je viazané výlučne na „uváženie“ správneho orgánu.

Žalovaný tak sklzá do pozície, že sa nemusí postupovať spôsobom dodržiavajúcim zásadu právnej istoty, ktorej základným atribútom je istota fyzických a právnických osôb, že vo vzťahu k nim sa bude postupovať v súlade s platnými predpismi Slovenskej republiky. Daný princíp/zásada vyplýva z čl. 2 ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „Štátne orgány môžu konať a postupovať iba na základe ústavy, v jej medziach zákonov rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“.

Na záver svojho odvolania žalobcovia uviedli, že je nesporné, že správne orgány nepostupovali so žalobcami ako s účastníkmi správneho konania, hoci konali o ich právach, právam chránených záujmoch a povinnostiach. Konajúce správne orgány nedali žalobcom príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy.

Žalobcovia tiež uviedli že nemajú vedomosť, na základe akých skutočností dospel konajúci súd k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom. V odôvodnení samotného rozhodnutia predsa uviedol, že hustota zástavby je už v súčasnosti v danom území tak veľká, že

nevyhnutne bude negatívne vplývať na kvalitu bývania všetkých zúčastnených.

Z vyššie uvedeného mali žalobcovia za to, že prostredníctvom neúmernej hustoty zástavby na susednom pozemku naisto preukázali rozhodné skutočnosti, t. j., že správne rozhodnutia sú vadné, že nevychádzajú zo spoľahlivo zisteného stavu veci a že v konečnom dôsledku budú pri realizovaní ich rodinného a spoločenského života značne obmedzení na plnohodnotnom výkone ich vlastníckeho práva k rodinnému domu.

Na základe žalobcami uvedených skutočností žalobcovia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/60/11-77 zo dňa 07. decembra 2011 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že k namietaným skutočnosťami sa dostatočným a zákonným spôsobom vysporiadal Krajský stavebný úrad v Bratislave ako žalovaný správny orgán vo svojom rozhodnutí č. A-2011/0723-DLD zo dňa 22. marca 2011, pričom zotrval na svojom právnom názore vyjadrenom okrem rozhodnutia aj vo vyjadrení k žalobnému návrhu. Rovnako Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dôvody žaloby nevyhodnotil ako skutočnosti majúce za následok nezákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia s potrebou jeho zrušenia, s jeho závermi a odôvodnením sa stotožňuje.

Z uvedených dôvodov považuje Krajský stavebný úrad v Bratislave podané odvolanie za neodôvodnené a navrhol, aby bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/60/11-77 zo dňa 07. decembra 2011 potvrdený.

Podľa žalovaného krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil a jeho závery zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a požiadavkám zákona.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril účastník v 10. rade, ktorý uviedol, že Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, oddelenie územného rozvoja mesta sa ku skutkovej podstate žaloby vyjadrilo listom zo dňa 05. decembra 2011, ktorý bol predložený na pojednávaní na Krajskom súde v Bratislave, č. k. 2S/60/2011 dňa 07. decembra 2011.

Stavby všetkých troch rodinných domov v záujmovom území (navrhované stavby rodinný dom Z., rodinný dom X. a existujúca stavba žalobcov R., R. a D.) zodpovedajú záväzným regulatívom stanoveným územným plánom, t. j. nenarúšajú charakter a proporcie existujúcej štruktúry okolostojacich rodinných domov a vhodným spôsobom sa začleňujú do zástavby. Každá zo stavieb rodinného domu využíva pozemky, na ktorých je umiestňovaná, resp. v prípade žalobcov už stavba stojí, v zásade porovnateľným spôsobom.

Zároveň pre úplnosť uviedol, že Hlavné mesto Slovenskej republiky, oddelenie územného rozvoja mesta aktuálne eviduje novú žiadosť o vydanie záväzného stanoviska Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy k investičnej činnosti pre stavebníkov R. a R.. Stavebníci požiadali o vydanie záväzného stanoviska pre stavbu rodinného domu umiestneného na totožných pozemkoch, na ktorých sa mala realizovať stavba rodinný dom Z., voči ktorej vedú žalobcovia predmetný spor. Z dokladov priložených k žiadosti je zrejmé, že manžel Z. previedli vlastnícke práva k nehnuteľnosti na nových vlastníkov manželov R.. Po posúdení dokumentácie bude vydané záväzné stanovisko hlavného mesta k investičnej činnosti, ktoré bude podkladom pre nové územné konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby

sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či právny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúvaní správneho konania a sa zameria na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pri preskúvaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúvanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu len v na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, na zmenu ani zrušenie rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca vytýkal krajskému súdu, že sa bez náležitého zdôvodnenia a vyhodnotenia dôkazov na vec sa vzťahujúcich stotožnil s názorom žalovaného, najvyšší súd dáva do pozornosti, že správny súd je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia a postup orgánu verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP).

Osobitne ešte najvyšší súd k námietke žalobcov, že nemali možnosť sa vyjadriť k podkladom

rozhodnutia správneho orgánu, čím bola porušená aktívna súčinnosť účastníkov konania postupom správnych orgánov, uvádza že ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku je potrebné vykladať v súlade s ustanovením § 21 ods. 2 správneho poriadku veta druhá, v zmysle ktorého osobitné zákony ustanovia v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky účastníkov neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení. V danom prípade za osobitný predpis v je potrebné považovať § 36 ods. 1 veta druhá stavebného zákona, na základe ktorého, stavebný úrad oznámi začatie územného konania mimo iného, všetkým známym účastníkom a nariadi ústne konanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom konaní, inak, že sa na ne neprihliadne.

Na základe z týchto zákonných ustanovení sa v stavebnom konaní uplatňuje koncentračná zásada, ktorá znamená, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada a stanoviská dotknutých orgánov a účastníkov, ktorý sa nevyjadrili sa považujú za kladné. Účelom zásady koncentrácie konania v stavebnom konaní je stanovenie určitých limitov stavebného konania a jej cieľom je zamedziť neustálemu generovanie nových námietok, ktoré by v konečnom dôsledku bránili akejkolvek stavebnej činnosti.

Podľa názoru najvyššieho súdu ani podrobne rozpísané námietky žalobcov vznesené v odvolaní, neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vypořádaval a ktorými by žalobca bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv. Nesúhlas žalobcov s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobcov nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Najvyšší súd nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení a že by jeho postupom boli porušené základné práva žalobcu (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 04. mája 2010).

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal; žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.